

Arrest

nr. 350 693 van 22 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie van 20 februari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 april 2024 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind Z.B. op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 februari 2025 weigerde de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.04.2024 werd ingediend door:

Naam: Z.
Voorna(a)m(en): B.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1989
Geboorteplaats: A.
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie [sic].

Betrokkene diende opnieuw een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische minderjarige kind Z. M. (RR: (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene diende eerder, op 27.02.2023, reeds een aanvraag in. Deze werd geweigerd op 24.08.2023 middels bijlage 20. Betrokkene stelde beroep in tegen deze beslissing. In september 2023 reeds betaalde betrokkene opnieuw retributie [sic] voor een tweede aanvraag gezinshereniging. Het ingestelde beroep werd verworpen door de RvV middels arrest 299 390 dd. 22.12.2023. Er kan niet blijken dat er heden iets zou gewijzigd zijn aan betrokkenes situatie, evenmin werden inmiddels bijkomende stukken voorgelegd gelet op de specifieke situatie van betrokkene. Daarom wordt heden op de identieke aanvraag een identieke beslissing genomen.

Om toepassing te kunnen maken van art. 40ter, dient betrokkene vooreerst aan de binnenkomstvoorwaarden te voldoen overeenkomstig art. 3, eerste lid, 5 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een Belg doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Mijnheer is van dit recht ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door op 7.05.2019 met een duurtijd van 8 jaar onder een alias S., M. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat het inreisverbod werd gerespecteerd, noch kan blijken dat de opheffing van het inreisverbod werd bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van de wet van 15.12.1980. De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami, hof van Justitie D-225/16 van 26.07.2017). Nergens uit het dossier blijkt dat mijnheer effectief het Schengen grondgebied op enig ogenblik heeft verlaten.

Er moet ook worden geduid dat het Hof van Justitie (cf. HvJ 8 mei 2018, C-82/16, arrest K.A.) reeds expliciet aangaf dat "Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, (...) aldus moet worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden". Het Hof heeft evenwel ook gesteld dat artikel 20 van het VMEU "zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokkene Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd."

Het bestaan en het nog steeds rechtsgeldig zijn van het inreisverbod staat vast. Art. 40ter van de wet van 15.12.1980 kan aldus geen toepassing vinden. Rest nog de toetsing of het in deze aangewezen is een afgeleid verblijfsrecht toe te staan of niet.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een relatie is aangegaan met de Belgische Tabla Yousra en zij een gemeenschappelijk kind hebben gekregen op 20.07.2021. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de partner/het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner/kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Doch dient er bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding eveneens in het

belang van het kind rekening gehouden te worden met “alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.” (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie). Met betrekking tot de parter is de appreciatie anders. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op het moment van het nemen van het inreisverbod was er nog geen sprake van een relatie met mevrouw, de geboorte van het kind dateert van ruim na het besluiten tot het inreisverbod. Betrokkene en zijn echtgenote moeten zich bewust geweest zijn van mijnheer zijn preciaire verblijfssituatie op het moment dat ze besloten een gezamenlijk kind te krijgen. Alsook moeten ze geweten hebben dat het inreisverbod een regulier gezinsleven mogelijks in de weg zou staan. Het getuigt alvast van weinig verantwoordelijkheidszin van mijnheer dat hij desalniettemin een relatie met een Belgische heeft aangeknoopt en dat zij er voor gekozen hebben een gezin te stichten in België. Verder wat betreft het kind, het kind is nog uiterst jong. Naar alle waarschijnlijkheid is mijnheer wel steeds gezamenlijk gevestigd geweest met het kind waardoor het redelijk is te stellen dat er wel degelijk sprake is van een band tussen vader en kind. Echter dit is niet voldoende om het afgeleid verblijfsrecht toe te staan aan betrokkene. Het kind is eveneens vergezeld en samenwonend met de moeder. Niets wijst er op dat de moeder niet over de nodige mentale en fysieke capaciteiten zou beschikken om desgevallend zelfstandig voor zichzelf en het kind te zorgen. Uit een voorgaande aanvraag tot verblijf door betrokkene, blijkt alvast dat mevrouw naar Marokko afreisde om er te huwen met mijnheer (die zelf niet aanwezig was, maar zich liet vertegenwoordigen). Mevrouw is sinds haar geboorte Belgische, maar heeft evenals mijnheer Marokkaanse roots. Eveneens uit een voorgaande aanvraag tot verblijf blijkt dat mevrouw in staat is om te werken. Zij werkte toen in interimverband (zie bvb loonfiches van oktober 2021), dat was reeds nadat het kind was geboren. Ook het geregistreerde huurcontract staat op naam van mevrouw en alleen op haar naam, wat wijst op financiële onafhankelijkheid. In hoeverre betrokkene financieel bijdraagt aan het gezin werd niet aangetoond. Ter staving van de meeste recente aanvraag van mijnheer werd enkel de geboorteakte van het kind en een geldig paspoort van mijnheer voorgelegd. Als geboren en getogen Belgische is het dan ook redelijk te stellen dat zij voldoende netwerk heeft in België, voldoende ondersteund wordt door vrienden en familie, voldoende geïnformeerd is over mogelijkheden om de ontwikkeling van het kind te vrijwaren om zelfstandig voor het kind te kunnen zorgen indien nodig. Mevrouw kan net als elke andere inwoner uiteraard beroep doen op alle mogelijke medische zorg voor het kind, opvolging door Kind en Gezin en later het CLB, de kinderbijslag, ze kan gebruik maken van beschikbare (inkomensgerelateerde) kinderopvang, gezinsondersteuning via initiatieven van het plaatselijke OCMW of plaatselijke kind- en jeugdwerving (bvb Huis van het kind), kan het kind inschrijven in een school naar wens, enz. Zolang mevrouw aanwezig is in België lijkt de zorg over het kind gegarandeerd, mede doordat België een verzorgingsstaat is. De lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind hoeft helemaal niet in het gedrang te komen, indien betrokkene het verblijfsrecht niet kan uitoefenen. Nergens uit het dossier blijkt dat tot op heden de ontwikkelingskansen van het kind daardoor begrensd zouden geweest zijn, de vader heeft tot op heden immers nooit het verblijfsrecht genoten. Wat betreft de affectieve relatie met elk van de ouders, het is niet omdat we er van uitgaan dat er wel degelijk sprake is van een affectieve relatie tussen vader en kind, dat het kind geen even goede of zelfs betere band zou kunnen hebben met de moeder. Gezien de leeftijd van het kind is het redelijk te stellen dat het kind nog overwegend is aangewezen op de zorgen van de moeder en daardoor er wel degelijk een sterke affectieve band tussen moeder en kind bestaat. Het risico dat het evenwicht van het kind zou worden verstoord door afwezigheid van de vader wordt om die reden dan ook als zeer laag ingeschat. De leefomgeving van het kind hoeft helemaal niet te wijzigen, voldoende stabiliteit in de vertrouwde omgeving en met de zorgen van de moeder is gegarandeerd. Zolang het kind kan vergezeld zijn van één van beide ouders, waarmee het altijd al heeft samengeleefd, waarmee het goed gehecht is, die er financieel kan voor instaan, die zal waken over het welzijn van het kind, lijkt ons de aanwezigheid van de andere ouder niet noodzakelijk opdat het kind in België zou kunnen verblijven en is dus een afgeleid verblijfsrecht niet van toepassing.

Het inreisverbod gaat ook maar om een tijdelijke scheiding, tot op heden heeft betrokkene nooit gevolg gegeven aan het inreisverbod, ook niet gedeeltelijk. Echter niets sluit uit dat het in de toekomst, nadat betrokkene er gevolg aan gegeven heeft en enige tijd buiten Schengen heeft verbleven, het alsnog zou kunnen worden opgeheven. In tussentijd is het perfect mogelijk om vanop afstand een band (verder) op te bouwen met het kind. Het zal natuurlijk wel wat moeite vragen om op een alternatieve manier contact te houden met het kind via telefoon, sociale media, occasionele bezoeken van het kind en de partner van betrokkene aan betrokkene in het buitenland, enz. Echter indien het engagement er is, moet dit mogelijk zijn. Mijnheer kan ook financieel bijdragen vanuit het buitenland in het levensonderhoud van het gezin. Alles bij

elkaar is het redelijk te stellen dat er geen concrete elementen voorliggen dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Betrokkenes aanwezigheid is niet onontbeerlijk voor het welbevinden van het kind in België, noch is het onontbeerlijk om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Ook de relatie met de partner hoeft niet in het gedrang te komen. Er zijn nog koppels die kiezen voor een lange afstandsrelatie en daar wonderwel in slagen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon verkiezen wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven te willen leiden, terwijl het strikt genomen niet hoeft gezien er van een buitengewone afhankelijkheid geen sprake is, kunnen zij natuurlijk ook elders dit gezinsleven verder zetten. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het land bevindt, waarvan hij of zij de nationaliteit draagt en dus moeite moet doen om zich aan te passen, de taal te leren, een nieuwe job te moeten zoeken, enz. Het voordeel is dat mevrouw Marokkaanse roots heeft en zich kennelijk uit de slag kan trekken in Marokko, de taal e.d.. Ze is immers in Marokko gaan huwen, terwijl mijnheer achterbleef in België. Gezinsvorming in het land van origine van mijnheer of enige ander derde land naar keuze kan dus eveneens een alternatief zijn.

Samengevat staat het betrokkene en de referentiepersoon vrij een verschillende verblijfsplaats te kiezen en zelfstandig hun (gezins)leven verder uit te bouwen en daarbij op een andere manier goede contacten te onderhouden met elkaar of gezamenlijk elders een gezinsleven uit te bouwen. Het Belgische kind en de Belgische moeder zien zich echter geenszins verplicht betrokkene te moeten volgen naar het buitenland. Dat is hun vrije keuze.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, zijn partner en kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon dit zouden willen, kan betrokkene zijn partner en kind alsnog op een latere datum, na het verstrijken of de opheffing van het inreisverbod, komen vergezellen.

Gezien het bestaan van het inreisverbod, kan geen toepassing gemaakt worden van art. 40ter. Het afgeleid verblijfsrecht achten wij evenmin van toepassing.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Hij licht het middel onder meer toe als volgt:

"Er dient in casu gewezen te worden op hoe gebrekkig het afhankelijkheidsonderzoek in de toepassing van artikel 20 VWEU en artikel 24 van het Handvest van Grondrechten door verwerende partij werd gevoerd.

De motivering met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven met diens beide kinderen vermeld. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de al dan niet aanwezigheid van een afhankelijkheidsrelatie rekening gehouden te hebben. Verweerder houdt geen rekening met het kind dat op (...)2024 geboren werd. De afhankelijkheid van een kind van 10 maanden ten opzichte van een kind van vier jaar verdient immers een eigen beoordeling.

(...)

In het arrest van het Hof van Justitie van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a. (C-133/15) heeft het Hof geoordeeld:

"65 Indien in de onderhavige zaken - het is aan de verwijzende rechterlijke instantie om dat na te gaan - bij weigering om een verblijfsvergunning te verlenen aan de onderdanen van derde landen in de hoofdgedingen, de belanghebbenden het grondgebied van de Unie zouden moeten verlaten, zou dat kunnen leiden tot een

bepanking van de rechten die hun kinderen aan de status van burger van de Unie ontleen, inzonderheid van het verblijfsrecht, daar die kinderen genoopt zouden kunnen zijn hun moeder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Door de eventuele verplichting voor de moeders om het grondgebied van de Unie te verlaten, zou hun kinderen het effectieve genot van de essentie van de rechten die zij evenwel aan hun status van Unieburger ontleen, worden onzegd (zie in die zin arrest van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 78 en aldaar aangehaalde rechtspraak). "

Bij de beoordeling van het risico (!) dat de minderjarige Unieburger genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten dient te worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg heeft over het kind en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. Die beoordeling dient te gebeuren rekening houdende met artikel 7 van het Handvest en artikel 24 van het Handvest:

"70 In het onderhavige geval moet, voor de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, burger van de Unie, genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten en hem dus het effectieve genot van de essentie van de rechten die artikel 20 VWEU hem verleent, zal worden onzegd indien aan zijn ouder, onderdaan van een derde land, een verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, voor elk van de hoofdingen worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarbij dat artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van dat Handvest erkende hogere belang van het kind"

In Chavez-Vilchez gaat het om ouders die uit elkaar zijn. Dit doet ertoe want een beslissing nemen over de noodzaak van de aanwezigheid van een ouder in een koppel dat nog samen is maakt ook een directe inmenging uit in de relatie tussen beide ouders.

Het Hof oordeelt in Chavez-Vilchez dan dat het feit dat het gegeven dat de andere ouder (eveneens Unieburger) de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen weliswaar relevant is maar niet volstaat om te besluiten dat er geen zodanige afhankelijkheidsrelatie met de derdelands ouder bestaat dat het kind bij een weigering verblijfsrecht van die laatste zich genoopt zou zien de Unie te verlaten, maar dat alle betrokken omstandigheden in rekening moeten worden gebracht specifiek de leeftijd van het kind, diens lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van affectieve relatie met beide ouders, als het risico voor het kind uit balans te geraken indien hij van de derdelands ouder gescheiden zou worden:

"71 Voor die beoordeling vormt de omstandigheid dat de andere ouder, burger van de Unie, daadwerkelijk alleen de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen, een gegeven dat relevant is, maar dat op zich niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die onderdaan van een derde land is en het kind niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die onderdaan van een derde land een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden"

Verwerende partij neemt wel motieven op over de affectieve relatie, over het risico voor het evenwicht van het betrokken kind, maar het zijn platitudes, ononderbouwde hypothesen en stereotyperingen. Het is niet gebaseerd op de feiten in het dossier of op enig echt onderzoek.

In laatste instantie herinnert het Hof in Chavez-Vilchez nochtans aan de onderzoeksplicht van de lidstaten op om basis van de verstrekte gegevens het nodige onderzoek te doen naar de gevolgen van een eventuele weigering verblijfsrecht op het kind (pnt 78 van het arrest).

Verwerende partij heeft geen enkel gedegen onderzoek gevoerd. Het jongste kind van verzoeker wordt door verwerende partij zelfs niet vermeld. Meer nog verwerende partij stelt letterlijk dat zij een identieke beslissing afleveren nu het om een identieke aanvraag gezinshereniging gaat als dewelke verzoeker destijds reeds ingediend heeft. Deze stelling toont aan dat verwerende partij geen gedegen onderzoek gevoerd heeft.

In het arrest van het Hof van justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (K.A. ea) herhaalt het Hof de principes die van toepassing zijn:

"48 Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt

70 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 49 In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 61)."

"De afhankelijkheidsrelatie dient dus onderzocht te worden. Het Hof vervolledigt in pnt 57 van dit arrest dat of er nu een inreisverbod is of niet, de afhankelijkheidsrelatie nog steeds onderzocht moet worden. Een inreisverbod speelt met andere woorden geen juridische rol van betekenis in die beoordeling. Het legt de lat voor de afhankelijkheidsverhouding niet hoger, het zorgt er niet voor dat er vermoed kan worden dat er géén afhankelijkheidsverhouding is, etc.

"57 (...) Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen."

"88 Om de redenen die in de punten 53 tot en met 62 en de punten 79 en 80 van het onderhavige arrest zijn uiteengezet, mag een lidstaat immers niet weigeren om een op zijn grondgebied door een derdelander ingediende verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging in aanmerking te nemen, alleen omdat die derdelander niet aan zijn terugkeerverplichting heeft voldaan en dus illegaal op dat grondgebied verblijft, zonder dat die lidstaat eerst heeft onderzocht of er tussen de betrokken derdelander en de Unieburger die een lid van zijn familie is, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan die derdelander op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid verblijfsrecht moet toekomen.

89 Voorts zij eraan herinnerd dat het recht van verblijf in de gastlidstaat dat de derdelander die een familielid van een Unieburger is, aan artikel 20 VWEU ontleent, rechtstreeks uit dit artikel voortvloeit en niet onderstelt dat de derdelander reeds in het bezit is van een andere verblijfstitel voor het grondgebied van de lidstaat in kwestie."

Het Hof geeft duiding over hoe de afhankelijkheidsrelatie tussen een derdelands ouder en minderjarige kinderen moet onderzocht worden en herhaalt daarbij de rechtspraak in ChavezVilchez:

"70 Wat de in de hoofdzaken door M. J., N. N. N., O. I. O. en R. I. ingestelde beroepen betreft, zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen doordat het feitelijk is gedwongen zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, ChavezVilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 71 Meer bepaald staat het aan de verwijzende rechter om - met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd - in elk van de hoofdzaken te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die een derdelander is. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind (arrest van 10 mei 2017, Chavez- Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 70).

72 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat - en bereid - is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 71)."

Het Hof bevestigt dus Chavez Vilchez en het onderzoek dat dient te gebeuren. Het is duidelijk dat er geen strikte criteria zijn, maar bepaalde relevante indicaties bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding. Het EHRM zou stellen dat het een feitelijke beoordeling vergt van geval tot geval. Het Hof van Justitie expliciteert dat het feit dat de minderjarige bij de ouder Unieburger woont dus niet determinerend is, en dat het geen noodzakelijke voorwaarde is dat de derdelander samenwoont met zijn kind.

Het is duidelijk dat er een concreet onderzoek moet zijn naar het hoger belang van het kind en er rekening houdend met dit hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven een inschatting dient te gebeuren van het risico dat de Unieburger minderjarige zich genoopt zou zien het grondgebied te verlaten indien de derdelands ouder geen verblijfsrecht krijgt. Er dient geen sprake te zijn van zekerheid dat het kind het grondgebied zal verlaten.

Het is dus relevant, maar niet determinerend, wie het gezag over het kind heeft en bij wie de wettelijke, financiële of affectieve last berust.

Het is ook relevant te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt (uit niets blijkt dat dit slechts één ouder zou kunnen zijn, die zorg kan gedeeld zijn) en of er een daadwerkelijke (geen uitzonderlijke of bijzondere) afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Dat één ouder 'echt' in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen sluit niet uit dat er een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het kind en de derdelandsouder bestaat. Een overheid kan een verblijfsrecht dus niet weigeren omdat één functionerende ouder waarbij een kind inwoont zou volstaan voor dat kind.

Het hoger belang van het kind en het recht op familieleven moet immers mee beoordeeld worden, m.n. de leeftijd van het kind, of er een affectieve relatie is met beide ouders, diens fysieke en emotionele ontwikkeling, en de evenwichtige ontplooiing van dat kind.

Zodra er een affectieve relatie is met beide ouders heeft de weigering van verblijf aan één ouder een impact op de ontwikkeling en ontplooiing van het kind die niet conform diens hoger belang als kind is. Dit spoort allemaal heel mooi met de rechtspraak van het EHRM omtrent de veronderstelde afhankelijkheidsband tussen een ouder en kind.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

Om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan men aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32).

(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner en tussen verzoeker en zijn kinderen niet wordt betwist. Het EHRM heeft in verband met de belangenafweging in dergelijke gevallen er ook reeds aan herinnerd dat:

"It [the Court] reiterates that national decisionmaking bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §§ 118-120)."

Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders in de zin van artikel 8 EVRM (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2; RvV 17 april 2020, nr. 23292).

(...)

Uit het K.A. arrest blijkt een duidelijk a contrario argument in die zin, m.n. in punt 65 waarin er voor de band tussen volwassenen -anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn zoals in het Zambrano arrest- het slechts in uitzonderlijke gevallen zal zijn dat er tussen twee familieleden een afhankelijkheidsverhouding van die aard bestaat dat dit zou leiden tot het vertrek van de Unieburger uit de Unie bij weigering verblijfsrecht aan het familielid.

In punt 71 Chavez-Vilchez verwoordt het HvJ het zo dat duidelijk is dat het aan de overheid is, indien deze wil aanvoeren dat er 'niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat' om alle betrokken omstandigheden in beschouwing te nemen omtrent o.a. de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.

Dit houdt een onderzoek in dat de overheid dient te voeren wil deze aanvoeren dat, in tegenstelling tot wat gangbaar is en zeker voor jonge kinderen, er geen dergelijke afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en kind bestaat dat art. 20 VWEU in het geding komt. Verwerende partij voert geen enkel onderzoek in die zin, steunt zich niet op wetenschappelijke literatuur maar formuleert louter enkele hypotheses.

In punt 78 herhaalt het Hof nochtans letterlijk dat er hiervoor een onderzoeksplicht, i.e. een actieve plicht te onderzoeken, op de lidstaten rust.

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft.

Ook artikel 24 van het Handvest wordt zo gelezen dat het een duidelijke onderzoeksplicht bevat.

De afhankelijkheidsrelatie tussen een jong kind en diens ouder moet, alvast tot op enige hoogte, verondersteld worden. Het is immers onmogelijk om te bewijzen dat iets zo evident als het feit dat een jong kind de liefde, warmte, aandacht en zorg van een ouder nodig heeft en dat een ouder geen meer vervullende relatie kan hebben als met een jong kind. Hoe zou men moeten beschrijven wat het betekent om je kind te troosten als het rechtop zit in bed te snikken omdat het een nachtmerrie heeft, hoe beschrijf je wat het betekent om samen verhaaltjes te lezen voor het slapengaan, gemeenschappelijke humor en herinneringen te ontwikkelen, elkaar vast te pakken, het vel van je kind te voelen, diens haren te wassen, diens teennagels te knippen, tanden te poetsen, boterhammen te smeren, lekkers in een lunchbox te smokkelen, te verblijden met onverwachte uitstapjes, samen te tekenen, samen te spelen, et cetera. Dat is een onmogelijke opdracht, en een dergelijke band moet vermoed worden tot er op zijn minst ernstige aanwijzingen zijn van het tegendeel.

In casu

Concreet motiveert verwerende partij als volgt:

"Op het moment van het nemen van het inreisverbod was er nog geen sprake van een relatie met mevrouw, de geboorte van het kind dateert van ruim na het besluiten tot het inreisverbod. Betrokkene en zijn echtgenote moeten zich bewust geweest zijn van mijnheer zijn precare verblijfssituatie op het moment dat ze besloten een gezamenlijk kind te krijgen.."

In welke mate een gezinsband die in precair verblijf werd aangegaan beschermingswaardig is maakt wel een element uit in sommige arresten van het EHRM, maar maakt geen deel uit van de elementen die relevant zijn volgens het Hof van Justitie in de afweging op grond van artikel 20 VWEU en het afhankelijkheidsonderzoek.

Verwerende partij gaat ervan uit dat er een afgewogen keuze is gemaakt om kinderen te krijgen, maar dit blijkt niet uit het dossier. Verwerende partij legt de verantwoordelijkheid voor haar keuze om het bestaan van een inreisverbod dat nog geen rechtsgevolgen teweeg heeft gebracht een hindernis te laten zijn voor het

recht op verblijf als vader van twee Belgische kinderen, volledig bij verzoeker, maar ook bij de moeder van zijn kinderen en de kinderen in kwestie zelf.

De kinderen van verzoeker hebben geen enkele keuze gemaakt. Zij zijn niet ongehoorzaam geweest t.o.v. de Belgische Staat maar moeten 'als gezin' wel mee de 'consequenties' dragen. Dit betreft een opvatting die veeleer ideologisch dan juridisch is, die wil straffen en die geen enkele affiniteit vertoont met het hoger belang van de betrokken kinderen, hun welzijn en hun rechten als kind en als mens.

Verwerende partij motiveert verder:

"het inreisverbod gaat ook maar om een tijdelijke scheiding, tot op heden heeft betrokkene nooit gevolg gegeven aan het inreisverbod, ook niet gedeeltelijk. Echter niets sluit uit dat het in de toekomst, nadat betrokkene er gevolg aan gegeven heeft en enige tijd buiten Schengen heeft verbleven, het alsnog zou kunnen worden opgeheven. In tussentijd is het perfect mogelijk om vanop afstand een band (verder) op te bouwen met het kind....

Alles bij elkaar is het redelijk te stellen dat er geen concrete elementen voorliggen dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Betrokkenes aanwezigheid is niet onontbeerlijk voor het welbevinden van het kind in België, noch is het onontbeerlijk om zijn vaderschap te kunnen opnemen."

Verzoeker is erg benieuwd op welke literatuur verwerende partij zich steunt om te stellen dat de weigering tot verblijf en het verlaten van het grondgebied om in het herkomstland de opheffing van het inreisverbod te vragen (wat uiteraard heel wat tijd inbeslag zal nemen) het risico op het verstoren van het mentale evenwicht van de kinderen zeer laag ingeschat kan worden. Verweerder lijkt te suggereren dat de kinderen in kwestie dan ook zonder hun vader kunnen, wat ingaat tegen hun belang om te hechten met hun vader. Wijzen op de hypothetische mogelijkheid voor kinderen om zich aan te passen, maakt een gedwongen scheiding van hun vader niet minder schadelijk voor hen.

Verwerende partij houdt er ook geen rekening mee dat het als alleenstaande moeder van twee minderjarige kinderen niet vanzelfsprekend is te kunnen overleven en dat in casu het netwerk van de moeder en zelfredzaamheid dus absoluut niet zo groot zijn als verweerder wil doen uitschijnen. Leven en werken als alleenstaande moeder met twee kinderen en door de Belgische Staat jaren in die positie gehouden worden is niet weinig ingrijpend. Het heeft een impact op de moeder haar draagkracht, de affectie die ze kan tonen, haar mogelijkheid om in een inkomen te voorzien, haar geduld, begrip, het gedeelde gezinsinkomen, de kinderen hun geluk, hun stabiliteit, hun woede, hoe ze opgroeien als burger, hun psychische integriteit,

Verzoeker wijst op recent onderzoek dat in het Verenigd Koninkrijk werd gevoerd omtrent de impact van de verwijderbaarheid van een derdelands ouder op de Britse partner en kinderen :

"Children: Although protected by domestic and international law, children's best interests are conditional. The rights of children born to mixed-immigration status couples are coloured by their parents' immigration status and any criminal record. A parent's precarious immigration status (particularly when resulting in separation, forced unemployment or damaged mental health) causes children emotional, behavioural and educational harm and can diminish their sense of Britishness. Parents worry about the future repercussions of their children's anger at the British authorities.

Family formation: The family-life decisions and experiences of British women are directly affected by their TCN partners' immigration status precariousness. This includes decisions around having children, with interviewees delaying starting families, feeling unable to be stay-at-home mums, or relinquishing maternity leave to return to work quickly (with implications for breastfeeding). In many cases, citizen partners feel a conflict between resolving their partners' immigration status and doing best by their children.

Power and responsibility: Precarious migrants often display early and extreme reliance on partners (and sometimes also their in-laws), including in terms of accommodation, food and finances. Citizen partners take on excessive responsibility, from providing emotional stability and income, to managing the legal and administrative applications. This leads to financial and mental health stress and shapes relationship dynamics. Power hierarchies can encourage citizen partners to adopt 'saviour' roles or alternatively behave in potentially abusive ways, such as withholding food, money and documents, or threatening to report partners to the Home Office during arguments or break-ups. "

"Impacts: Separation is deeply distressing for the whole family and particularly damaging to children. It causes significant harm, including to relationships, mental health, legal cases and finances. Decision makers underplay such harm and may even use temporary separations (e.g. by prison or immigration detention) to argue that families have demonstrated they could manage with long-term separation. Damage to children is evident in their behaviour, mental health and school attainment. They may develop emotional, behavioural and educational problems, including anxiety, depression and attachment difficulties. Skype is not an adequate alternative to in-person relationships." (stuk 2, Griffiths, M. and C. Morgan (2021) Deportability and the Family: Mixed- immigration, status families in the UK Report. Bristol: University of Bristol, pg 4-8)"

De impact zal zonder onderzoek van een familierechtbank, jeugdrechtbank, parket of expert per definitie onzeker zijn, maar er zijn enkel aanwijzingen dat de impact op verzoekers kinderen en partner enkel negatief kan zijn en erg schadelijk op de korte en de lange termijn.

Verwerende partij stelt nochtans:

"Niets sluit ook uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en mevrouw en het kind er bij gelegenheid gaan bezoeken. In die zin is er ook geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM."

Vaderschap houdt natuurlijk veel meer in dan een regelmatige financiële transactie of een sporadisch bezoek in het land waar verzoeker zich zou bevinden.

De benadering van verwerende partij is niet onderbouwd, niet verfijnd en incorrect. Niets laat toe te stellen dat indien een kind een affectieve band met beide ouders heeft het kind niet uit evenwicht gebracht zou worden door de verwijdering van een van die twee ouders.

In tegendeel, verwijdering van een ouder waarmee er een reële affectieve band bestaat, wat verweerder niet betwist, heeft een schadelijke impact op een kind en verstoort diens evenwichtige ontwikkeling.

In EHRM, Nunez t. Noorwegen, wordt een Noorse rechter geciteerd in par. 24 die verwijst naar paragraaf 18 van General Comment No. 7 (2005) van het VN Kinderrechtencomité waarin gewezen wordt op de desastreuze impact van de verwijdering van een ouder op kinderen onder de acht jaar:

"Young children are especially vulnerable to adverse consequences of separations because of their physical dependence on and emotional attachment to their parents/primary caregivers. They are also less able to comprehend the circumstances of any separation. Situations which are most likely to impact negatively on young children include ... situations where children experience disrupted relationships (including enforced separations)".

Chavez-Vilchez, punt 71, vereist dat er vertrokken wordt vanuit het hoger belang van de kinderen: "Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden."

De elementen die er worden opgesomd zijn niet limitatief en dienen van elkaar onderscheiden te worden. Verwerende partij maakt hier een karikatuur van.

Verwerende partij haspelt gegevens door elkaar en maakt zich hierdoor schuldig aan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zo haalt verwerende partij aan dat het gegeven dat verzoeker een gezin heeft gesticht wetende dat hij het onderwerp was van een inreisverbod maakt dat het risico op verstoring van het mentale welzijn van de kinderen zeer laag ingeschat kan worden. Dit kan niet aanvaard worden als een zorgvuldige en redelijke motivering.

Wat de "lichamelijke en de emotionele ontwikkeling" heeft de verwerende partij zich zelf niet de moeite getroost hieromtrent te motiveren.

Wat de affectieve relatie betreft, die wordt overbodig zodra er eveneens een affectieve relatie met de Belgische ouder bestaat, en het risico om uit evenwicht gebracht te worden is per definitie "zeer laag" indien er een affectieve relatie met de Belgische ouder bestaat.

Chavez-Vilchez wordt volledig uitgehold, het vindt eigenlijk enkel nog toepassing in het geval dat er geen of amper een affectieve relatie bestaat met de Belgische ouder.

Het is ook bijzonder dat verwerende partij voorbij gaat aan de kwetsbare positie van de moeder van de kinderen, de aard van haar relatie met verzoeker, het feit dat het om twee kleine kinderen gaat wat als ouder verschillende logistieke uitdagingen met zich meebrengt, het feit dat verzoeker bij zijn kinderen woont (wat volgens K.A. op zijn minst een relevant element is al is het niet omdat een ouder niet bij zijn kinderen woont dat er geen afhankelijkheidsband zou bestaan).

Verweerder motiveert ook:

"In tussentijd is het perfect mogelijk om vanop afstand een band (verder) op te bouwen met het kind."

Vaderschap kan niet ingevuld worden vanuit het buitenland. Als ouder is het van belang fysiek en emotioneel beschikbaar te zijn voor je partner en je kinderen. Je moet je kinderen kunnen vastpakken, troosten, op de

schoot houden, voorlezen, dingen aanleren, spelen, ... Een kind van vier jaar en een baby van 11 maanden zijn niet in staat om betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden.

Verweerder stelt op stereotiepe wijze dat verzoeker een band kan onderhouden met zijn kinderen via moderne communicatiemiddelen.

Online communicatie met kleine kinderen is totaal onvoldoende is aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via online communicatie. Met een baby van 10 maanden oud kan men niet communiceren met moderne communicatiemiddelen (RvV nr. 236 222 van 29 mei 2020).

Het EHRM heeft dienaangaande ook reeds gesteld dat:

"dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irréversibles sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-1 ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité)." (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70).

Of:

"in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding met zijn ouder" (eigen vertaling).

Verwerende partij stelt verder dat er sprake dient te zijn van een "bijzondere afhankelijkheidsrelatie" vooraleer er sprake zou kunnen zijn van een afgeleid verblijfsrecht.

Zoals eerder al gesteld vereist K.A. geenszins dat de afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en kind ook 'bijzonder' is.

Het is verder onmogelijk om over kinderrechten te spreken zonder de beslissingen van het VN-Kinderrechtencomité erbij te halen.

Verzoeker wenst in deze te verwijzen naar de relevante passages die aandringen op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind in Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017. Ellen DESMET wijst er met CHETAIL op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag:

"de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VRK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VRK om negatieve gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een "vermoeden van goedkeuring" van een verzoek tot gezinshereniging.¹¹¹ Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden 112. Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité voor Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf."

De afhankelijkheid tussen minderjarig kind en ouder in de rechtspraak van het EHRM moet zo dicht mogelijk die van het HvJ op vlak van artikel 20 VWEU benaderen wil het geoordeelde in ChavezVilchez, dat de beoordeling gebeurt met respect voor het hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven, enige waarde hebben.

Artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vereisen dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen. De rechtspraak van het HvJ heeft daarnaast erkend dat kinderen voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid dienen op te groeien in een gezinsomgeving.

Een dergelijke band kan niet vervangen worden door Whatsapp contact of andere sociale media. Dergelijk contact is slechts sporadisch, eendimensionaal, er is geen reële aanwezigheid of beschikbaarheid, en het is

moeilijk voor een kind om op die manier contact te houden wat erg veel kunstmatig gewicht op het contact zou leggen, terwijl de liefde tussen vader en kind net erg spontaan en evident is.

Verzoeker kan zijn gezinsleven met zijn partner en kinderen nergens anders beleven. De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en artikel 20 VWEU.

Er dient op gewezen te worden dat de toepassing van artikel 20 VWEU dient onderscheiden te worden van de bescherming die artikel 8 EVRM met zich meebrengt.

Verzoeker wenst in deze eveneens te wijzen op het recente arrest XU en QP (C-451/19 en C532/19) waarin het volgende te lezen valt :

“wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind door deze twee ouders worden gedeeld, kan op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding”

Inzake woont verzoeker samen met zijn twee minderjarige kinderen, waaronder de referentiepersoon, waarbij het ouderlijk gezag en de financiële en affectieve last van de kinderen gezamenlijk, door verzoeker en diens partner, gedragen wordt. Hierdoor is het weerlegbaar vermoeden dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, van toepassing. Er liggen verder in het administratief dossier geen stukken voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Verzoeker wenst in deze te wijzen op de gevoegde loonfiches waaruit blijkt dat hij, wanneer hij toegelaten was om te werken in België, full time aan het werk was om zo de financiële last van zijn kinderen te kunnen dragen.

Verzoeker wilt er verder aan herinneren dat het recht op gezinshereniging met een Belgisch kind er is gekomen naar aanleiding van het Ruiz Zambrano arrest. Het is in Chavez-Vilchez dat het afhankelijkheidsonderzoek waar verwerende partij naar verwijst er gekomen is, dat wil zeggen, los van het bestaan van een inreisverbod. Het HvJ heeft erin K.A. aan herinnerd dat zelfs indien er een inreisverbod werd opgelegd artikel 20 VWEU, Ruiz Zambrano en Chavez Vilchez nog steeds gelden en de afhankelijkheid nog steeds beoordeeld dient te worden.

Verwerende partij leest K.A. blijkbaar op zo'n manier dat zelfs al bestaat er een positief recht op gezinshereniging in artikel 40ter Vw. dat de omzetting vormt van artikel 20 VWEU, het bestaan van een inreisverbod dat recht ontoegankelijk maakt en artikel 20 VWEU op een andere wijze moet toegepast worden en er plots een afhankelijkheidsonderzoek nodig is, een onderzoek dat niet gevoerd zou worden als er geen inreisverbod voorhanden was (hoewel dat inreisverbod dus geen rol van betekenis speelt in Chavez-Vilchez). De wijze waarop dit afhankelijkheidsonderzoek door verweerder wordt ingevuld zorgt ervoor dat zodra een kind een affectieve band met de Belgische ouder heeft er eigenlijk geen echte afhankelijkheid van de derdelandsouder bestaat.

(...)

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.”

Verzoeker voert onder meer aan dat de motivering met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie niet kan aanvaard worden als een zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven met diens beide kinderen vermeld. De gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het kind dat op (...) 2024 geboren werd. De afhankelijkheid van een kind van 10 maanden ten opzichte van een kind van vier jaar verdient immers een eigen beoordeling. Bijgevolg acht verzoeker het afhankelijkheidsonderzoek dat de gemachtigde heeft gevoerd gebrekkig. Verzoeker voert aan dat het kind, als gevolg van de weigering van het verblijfsrecht van verzoeker, wel zal geraakt worden in de effectieve rechten als Unieburger, gezien het zich feitelijk zal gedwongen zien om het grondgebied van de Unie te verlaten.

Vervolgens verwijst verzoeker uitvoerig naar rechtspraak van het Hof van Justitie, zoals de zaken Ruiz Zambrano, Chavez-Vilchez en KA. Hij benadrukt dat het Hof van Justitie heeft gesteld dat het gegeven dat de andere ouder-Unieburger alleen de daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen relevant is, maar niet volstaat om te besluiten dat er geen zodanige afhankelijkheidsrelatie met de derdelands-ouder bestaat dat het kind bij een weigering van een verblijfsrecht van die laatste zich genoopt zou zien de Unie te verlaten. Er

dient daarbij met alle betrokken omstandigheden rekening gehouden te worden, zoals de leeftijd van het kind, diens lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van affectieve relatie met beide ouders, het risico voor het kind om uit balans te geraken indien hij van de derdelands-ouder gescheiden zou worden. In casu voert verzoeker aan dat er geen gedegen onderzoek is gevoerd, aangezien het jongste kind door de gemachtigde zelfs niet wordt vermeld. De gemachtigde stelt zelfs letterlijk dat hij een identieke beslissing aflevert nu het om een identieke aanvraag gezinshereniging gaat als dewelke verzoeker destijds heeft ingediend.

Verder gaat verzoeker in op onder meer het motief van de gemachtigde waar hij stelt dat op het moment van het nemen van het inreisverbod er nog geen sprake was van een relatie met mevrouw en dat de geboorte van het kind dateert van ruim na het besluiten tot het inreisverbod. Betrokkene en zijn echtgenote moeten zich bewust geweest zijn van verzoeker zijn precaire verblijfssituatie op het moment dat ze besloten een gezamenlijk kind te krijgen. Dienaangaande stelt verzoeker dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat dit gegeven niet relevant is in de afweging in het licht van artikel 20 van het VWEU en het afhankelijkheidsonderzoek. Hij vervolgt dat de kinderen in deze in elk geval geen keuze hebben gemaakt en dat dit motief geen affiniteit heeft met het hoger belang van de kinderen, hun welzijn en hun rechten als kind en als mens. Opnieuw komt verzoeker verder terug op het feit dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat het als alleenstaande moeder van twee minderjarige kinderen niet vanzelfsprekend is te kunnen overleven en dat het netwerk van de moeder en haar zelfredzaamheid niet zo groot is als de gemachtigde wil doen uitschrijven. Het leven en werken als alleenstaande moeder met twee kinderen en door de Belgische staat jaren in die positie gehouden worden is ingrijpend en heeft een impact op de moeder haar draagkracht, haar mogelijkheid om in een inkomen te voorzien, de kinderen hun stabiliteit, etc.

Vervolgens citeert verzoeker uit een onderzoek uit het Verenigd Koninkrijk omtrent de impact van de verwijderbaarheid van een derdelands-ouder op de partner en kinderen. Hij verwijst hierbij naar de Joint general comment N° 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and N°23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return van 16 november 2017. Hierin wordt aangehaald dat *“scheiding veel stress veroorzaakt voor de hele familie en in het bijzonder kinderen beschadigt. Het veroorzaakt schade, zowel aan de relaties, mentale gezondheid, wettelijke en financiële zaken. Beslissingsmakers hebben te weinig besef van dergelijke schade en durven zelfs tijdelijke scheiding (bv. in geval van gevangenschap of vasthouding in migratiezaken)gebruiken als argument dat families hebben aangetoond dat ze een langdurige scheiding aankunnen. De schade aan kinderen is evident in hun gedrag, mentale gezondheid en schoolgang. Ze kunnen emotionele en gedragsmatige problemen, evenals in het onderwijs, ontwikkelen, met inbegrip van angst, depressie en hechtingsproblemen. Skype is geen adequaat alternatief voor interpersoonlijke relaties.* (eigen vertaling)” Verder in het verzoekschrift haalt verzoeker opnieuw aan dat het bijzonder is dat de gemachtigde voorbijgaat aan de kwetsbare positie van de moeder en het feit dat het om twee kleine kinderen gaat, hetgeen als ouder verschillende logistieke uitdagingen met zich meebrengt, en hij bij zijn kinderen woont. Het jongste kind is een baby van 10 maanden oud waarmee men niet kan communiceren met moderne communicatiemiddelen. Vervolgens citeert verzoeker uit een arrest van het EHRM (Moretti en Benedetti / Italië) waarin het Hof stelt dat het verstrijken van tijd onherstelbare gevolgen kan hebben op de relatie tussen een kind en een ouder dat niet met hem woont. Het verbreken van het contact met een heel jong kind kan leiden tot een toenemende verslechtering van zijn of haar relatie met de ouder (eigen vertaling).

Tot slot wijst verzoeker ook op het arrest XU en QP (C-451/19 en C-532/19) van het Hof van Justitie waarin het Hof heeft gesteld dat wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van het kind door deze twee ouders wordt gedeeld, op weerlegbare wijze kan worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding.

Beoordeling

In casu blijkt dat verzoeker onder inreisverbod staat sedert 7 mei 2019.

Op 17 september 2020 is verzoeker gehuwd met de Belgische T.Y. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand in Marokko. Verzoeker was niet in persoon aanwezig bij dit huwelijk.

Op (...) 2021 werd hun eerste gemeenschappelijke kind Z.M. geboren, van Belgische nationaliteit. Op 27 februari 2023 diende verzoeker reeds een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als vader van dit Belgisch kind op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd geweigerd door de gemachtigde op 24 augustus 2023 (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker reeds een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 299 390 van 22 december 2023 werd dit beroep verworpen.

Op 23 april 2024 diende verzoeker opnieuw een aanvraag om gezinshereniging in in functie van zijn minderjarige dochter met de Belgische nationaliteit, Z.M.

Op (...) 2024 werd het tweede gemeenschappelijk kind geboren.

Op 20 februari 2025 weigerde gemachtigde opnieuw het verblijfsrecht aan verzoeker.

De situatie waarin een derdelands-verzoeker onder inreisverbod staat, maar tevens ouder is (of later ouder wordt) van een statische Unieburger en in functie van dit kind een verzoek indient voor een verblijfskaart als ouder van dit kind, heeft het voorwerp uitgemaakt van prejudiciële vragen in het licht van artikel 20 van het VWEU.

Het Hof van Justitie heeft daarop in het arrest KA van 8 mei 2018, C-82/16 in Grote kamer als volgt geantwoord wat betreft artikel 20 van het VWEU in het geval van gezinshereniging met een minderjarige Unieburger:

“ 2) Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat:

– het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnegd;

(...)

– wanneer de burger van de Unie minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan;

– het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld; (...).”

In casu blijkt dat beide partijen naar het arrest KA verwijzen, waarbij de gemachtigde tot de conclusie komt in de bestreden beslissing dat er geen zodanige afhankelijkheidsverhouding is aangetoond dat het weigering van een verblijfsrecht aan verzoeker tot gevolg zou hebben dat het minderjarige kind Z.M. het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten. Verzoeker verdedigt het tegendeel.

Daarbij motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat verzoeker reeds eerder een aanvraag indiende, die werd geweigerd op 24 augustus 2023, waartegen beroep werd ingediend, dat door de Raad werd verworpen. De gemachtigde motiveert dat niet kan blijken dat iets zou gewijzigd zijn aan de situatie van verzoeker en dat bijgevolg een identieke beslissing wordt genomen.

De Raad stelt vast dat de beslissing inderdaad, behoudens de paragraaf die uitlegt dat er reeds een eerdere afgewezen aanvraag is geweest, identiek is.

Met verzoeker moet de Raad evenwel volgen dat zijn situatie, nu hij opnieuw vader is geworden van een tweede gemeenschappelijk kind, wel degelijk veranderd is en dat de gemachtigde daaraan voorbij is gegaan in het kader van het afhankelijkheidsonderzoek, waardoor dit niet zorgvuldig is gebeurd in het licht van artikel 20 van het VWEU. Zoals verzoeker aanvoert, heeft de gemachtigde er geen rekening mee gehouden dat als allestaande moeder van twee kinderen niet op dezelfde wijze kan gemotiveerd worden aangaande haar zelfredzaamheid en het netwerk. Zo motiveert de gemachtigde onder meer *“niets wijst er op dat de moeder niet over de mentale en fysieke capaciteiten zou beschikken om desgevallend zelfstandig voor zichzelf en het kind te zorgen”*. Of nog *“Als geboren en getogen Belgische is het dan ook redelijk te stellen dat zij voldoende netwerk heeft in België, voldoende ondersteund wordt door vrienden en familie, voldoende geïnformeerd is over mogelijkheden om de ontwikkeling van het kind te vrijwaren om zelfstandig voor het kind te zorgen indien nodig.”* Ook wat betreft de overwegingen over de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind-referentiepersoon, elementen waarmee inderdaad volgens het arrest KA moet rekening gehouden

worden, wordt de situatie benaderd vanuit het oogpunt dat de moeder slechts de zorg over één kind, nl. het kind-referentiepersoon op zich moet nemen, zoals bv. *“De lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van het kind hoeft helemaal niet in het gedrag te komen , indien betrokkene het verblijfsrecht niet kan uitoefenen.”* De Raad erkent dat hij het beroep tegen de eerdere bijlage 20 heeft verworpen, doch wijst ook op de volgende passage in zijn arrest nr. 299 390 van 22 december 2023: *“Waar verzoeker thans in het verzoekschrift stelt dat zijn echtgenote opnieuw zwanger is merkt de Raad op dat verweerder er geen kennis van had op het moment van de bestreden beslissing. Er kan met dit element bijgevolg geen rekening worden gehouden.”* De gemachtigde verwijst nochtans uitdrukkelijk naar dit arrest in de thans bestreden beslissing. Daar waar de gemachtigde dus voor de eerder bestreden beslissing van 24 augustus 2023 geen rekening kon houden met het feit dat de echtgenote van verzoeker zwanger was van een tweede kind, kon de gemachtigde dat wel in het kader van de thans bestreden beslissing van 20 februari 2025. De gemachtigde had kennis van dit arrest, want verwijst er uitdrukkelijk naar in de thans bestreden beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 20 van het VWEU wordt in die mate aangenomen.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder erop dat verzoeker een identieke aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, zoals degene die het voorwerp uitmaakt van het verwerpingsarrest van de Raad met nr. 299 390 van 22 december 2023. De referentiepersoon van huidige aanvraag gezinshereniging is opnieuw het kind dat geboren is in 2021. Er werd in het kader van deze nieuwe aanvraag geen melding gemaakt van het tweede kind, zodat de gemachtigde bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid dat hieromtrent niet werd gemotiveerd, aldus verweerder. Volgens verweerder blijkt dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en die verzoeker tijdig had voorgelegd, conform het zorgvuldigheidsbeginsel. De bestreden beslissing dient te worden beoordeeld op grond van de elementen die door de verzoeker op het ogenblik van het nemen van de beslissing aan de gemachtigde ter kennis waren gebracht.

De Raad erkent dat de referentiepersoon in casu opnieuw het kind is dat geboren is in 2021, maar wijst erop dat een aanvraag om gezinshereniging steeds maar in functie van een enkele referentiepersoon kan worden ingediend. Indien men echter moet beoordelen of er een dergelijke afhankelijkheidsverhouding tussen de derdelans-ouder en een minderjarig kind-referentiepersoon voorligt, en dus de vraag of dit kind zou kunnen genoopt worden het grondgebied van de Unie te verlaten, is de concrete gezinssituatie, en dus voor hoeveel kinderen de echtgenote alleen zou moeten instaan, relevant. Verder blijkt dat verweerder zelf, net als de gemachtigde in de bestreden beslissing, uitdrukkelijk verwijst naar het verwerpingsarrest van de Raad nr. 299 390 van 22 december 2023. Dit arrest wordt door de gemachtigde uitdrukkelijk gebruikt om een identieke beslissing te nemen, stellende dat: *“Het ingestelde beroep werd verworpen door de RvV middels arrest 299 390 dd. 22.12.2023. Er kan niet blijken dat heden iets zou gewijzigd zijn aan betrokkenes situatie.”* In een dergelijke situatie mocht redelijkerwijs van de gemachtigde verwacht worden dat hij zorgvuldig rekening houdt met de inhoud van dit arrest, en dus met de uitdrukkelijke verwijzing naar de zwangerschap van de echtgenote van het tweede kind, hetgeen immers geen detail betreft. Bijgevolg aanvaardt de Raad, gezien de specifieke feitelijke gegevens eigen aan de zaak en de aangehaalde specifieke motieven in de bestreden beslissing, niet dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en waarvan de gemachtigde kennis had op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan de vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 20 van het VWEU.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie van 20 februari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES